

Če se mladi faniiči pulijo... One dni so se učenci malo za šalo, malo za res rvali, suvali in pulili. Bilo je to tam v Königssee na Bavarskem. Pri lem ravsanju in kavsanju je pa eden neprevidnii. vročekrvnežev s peresnikom dregnul v stegno devetletnega součenca, sina nekega delavca. Kljub zdravniški pomoči je nastopilo zastrupljenje krvi in deček je moral umreti.

Ne za minljioo plačilo... Gori v Porenju (Bierbich) se je ob vožnji po Renu mali družini prevrnil čoln. Ne oče ne mati nista znala plavati; s seboj sta pa imela malega štiriletnega otročiča. Nevarnost je bila, da vsi trije utonejo. Pa je prikolesaril mimo mlad mož in opazil nevarni položaj. Ob kolesarju se je pa podil psiček. Brez obotavljanja se je kolesar zakadil v valove, psiček pa za njim. Mož je rešil, četudi s težavo, oba zakonska; psiček je pa privlekel nepoškodovanega otročiča na suho. Preden sta se rešena mož in žena prav zavedla, da bi se zahvalila, je tujec že spet skočil na kolo in s svojim psičkom odbrzel. — Kaj boste rekli k temu? Ali ne prekaša ta junak daleko vse sportne prvake, ki jih časopisje proslavlja koi Bog ve kakšne odličnjake!

Tudi iaZa mora biti premišljena. Neumna in lahkomiseln razigranost je povzročila meseca maja l.l., da je moral umreti dvanajstletni učenec, sin nekega gostilničarja v Monakovem. Prišlo je pa takole: Ko je hotel sestiti v svojo klop, mu je nagajiv sosed podstavil okoničen svinčnik. Konica je prodrla zadnje črevo (danko). Deček je nesrečo razodel šele potem, ko je bolečina postala že neznosna. Bilo je pa prepozno; tudi operacija ga ni rešila. Umrl je v strašnih mukah. — Previdnosti torej treba tudi pri šali ali igri. Kolikokrat so se pripetile nesreče, ko je kdo drugemu iz nagajivosti spodmaknil stol. Nekoč je na Dunaju nekdo svojemu tovarišu, preden se sedel, odmaknil stol, ki je pod njim stala steklenica z odbitim vratom. Mož je s tako silo sedel na to ostrino, da si je razrezal črevo. Moral je tudi umreti.

Tolažba v nesreči. Dva dijaka sta utonila v preteklih gorkih dneh: eden (četrtšolec — Ljubljana) v Logatcu, drugi (prvošolec) v Mariboru. Pri prvem je tolažljivo to, da je bil še na dan nesreče zjutraj pri sv. obhajilu; opravljal je šestnedeljsko pobožnost na čast sv. Alojziju. Drugega so pa po nesreči takole pohvalili: Bil je vzoren fantič, ministrant pri frančiškanih. Dva dneva pred smrtjo, na godovni dan sv. Alojzija, je prejel zakrament svetega Rešnjega Telesa. — Oba učenca sta bila torej brez dvoma v milosti božji. Ali bi bila ostala dobra in stanovitna, če bi ju Bog v svoji neskončni previdnosti ne bil poklical k sebi? Kdo ve?

Kdo jih je varoval? Pretresljiv prizor so opazovali delavci na polju tam poleti. Bilo je v Nemčiji. (Kralj se imenuje Gerlesreut.) Na vozu, ki je bilo vanj vpreženih par volov, so se brezskrbno peljali štirje otroci. Kar naenkrat sta se pa vola splašila. Kaj ju je zbegalo in zdražilo, ni znano. Najbrž so ju v takratni vročini obadi prenasilno pikali in jima srkali gorka kri. Šlo je z vozom čez drn in strn. Opazovalci so s strahom pričakovali: zdaj pa zdaj se bo vse skupaj prevrnilo, ali bo pa odskakujoči voz vsy, pometal ven. Na srečo se je voz res zasukal, a šele na mehkem travniku. Ko je bila vsebina stresena, se je voz, ki se še ni ustavil, bliskoma spet naravnal in šlo je naprej svojo pot v najhujšem diru, dokler ljudje, ki so leteli skupaj, niso zadržali besnečih živali. Štirje otroci, ki so bili v taki smrtni nevarnosti, so pa Teseli in nepoškodovani tekli proti domu. Zdi se, kakor da jih je nevidna moč izločila na mehkem travniku. O, če bi ne bilo angelov varuhov, Bog ve, kaj bi se jim bilo zgodilo!